Դարձեալ լռութիւն յաջորդեց՝ մինչեւ Հեղինէ ելաւ՝ իր թէ տնական թէ իշխանական գործերը տեսնելու, որ իր հեռաւորութեամբ կրնային անտես մնացեալ լինիլ:

Այն ատեն Գուրգէն հարցուց.

— Վասկանուշ ե՞րբ մեռաւ, Խոսրով, ես ամենեւին չիմացայ:

— Հազիւ թէ տաի մը կամ երկու՝ Յովնանու նահատակութենեն վերջ ապրել էր:

— Զարմանալի՛ ճակատագիր,— ըսաւ եւ հառաչից Գուրգէն, յետոյ իր Յովնանու տեսիլքը պատմեց:

Երկու օր հիւր եղան մեր իշխանները Կ'անգուարի բերդը. երրորդ օրը Գուրգէնի խորհրդով Խոսրով յայտնեց Հեղինէի թէ ինք հրաւիրած էր իւր տկար բարեկամը Ակէոյ գաւառն եւս օդափոխութիւն ընելու եւ այսպէս անգամ մ'էլ հրաժարեցան այս երկու սիրեցեալք տխուր եւ լուռ սրտի արտասուօք:

Իսկ Խոսրով զարմանքով կը դիտէր սիրոյ այս ուրիշ կերպարանքն: Կը բաղդատէր Հեղինէ Վասկանուշի հետ, որ ուրախ, զուարթ կը խոսէր, կը ծիծաղէր, եւ այդ ուրախութեան դիմակին տակ ցաւագին սիրտ մը անթափանցելի կը ծածկէր: Իսկ հիմա զհեղինէ կը տեսնէր աւելի երիտասարդ, նոյնպէս սրամիտ, հեռատես, կառավարութեան ոգի ունեցող,— բայց սա արձան էր մարմարեայ՝ հազիւ թէ ժպիտ մը իւր շրթանց վրայ կը նշմարուէր, իւր պարզ ճակատը ոչ կնճիռ ունէր եւ ոչ զուարթութիւն, իւր խոր եւ սուր աչքերը ծանր ակնարկ մ'ունէին անխռով ուրախութեան, տրտմութեան եւ երկիւղի համար: Գիտէր Խոսրով, որ եթէ Մուշեղ հիւանդ չլինէր՝ եւ այդ կնոջ ձեռք չլինէր երկրին կառավարութեան ղեկը՝ Կ'անգուար եւ Անձեւացեաց գաւառը թշնամեաց աւար եւ յափշտակութիւն պիտի դառնային: Բայց մէկ կողմեն նախատեսութիւն՝ ժողովրդոց պիտոյքը հոգալ ժամանակին, միւս կողմեն խստութիւն, որ ներել չէր պիտեր մատնութեան եւ դաւաճանութեան, այլ դատաստանական վճիռներ անդառնալի